

Núria Esponellà és professora i escriptora. Imparteix tallers d'escriptura i col·labora en premsa i ràdio. Ha publicat els llibres de poesia *Un vent, una mar*, *La mirada de la gavina* i *Quadern d'Empúries*, i entre les seves novel·les destaquen *Gran Cafè*, *El mateix vell amor* (premi Ciutat Badalona, 2000), *La travessia* (premi Columna, 2005) i *Rere els murs* (premi de novel·la històrica Nèstor Luján). Web: www.escriptors.cat. Bloc: nuriaesponella.blogspot.com.

La Corxera

A les parets hi ha posades una dotzena de fotografies, imatges del treball als obradors, escenes de la pela al bosc: homes que esmerilen taps, homes arroman-gats que desembosquen, homes que traginen pannes de suro fins al carregador. Documents d'intèrès humà, fins i tot antropològic, em dic. Espero l'Agustí. Hem quedat a dos quarts de vuit a la cafetèria que hi ha a prop de La Corxera. Em costa d'imaginar que l'edifici d'equipaments públics que veig des de la taula on estic asseguda hagués estat un gran magatzem de suro de més de dues hectàrees. No tinc temps de tancar els ulls per fer-me'n la composició, sento la veu gruixuda de l'Agustí: «Disculpa el retard». És un home apersonat, d'aire senyorívol; «deu ser per la camisa de coll impecable que porta sota l'abric i l'armilla de llana embotonada fins al pit», penso. Ha demanat un trifàsic; jo prendré un te: vull tenir el cap clar per l'entrevista. L'Agustí ha començat a parlar de la fàbrica; fa l'efecte que té l'audàcia justa del venedor que confia amb prudència en ell mateix. «He seguit la tradició familiar, fa més de trenta anys que dirigeixo el negoci, però cada vegada costa més trobar suro de qualitat». Li demano que em parli del seu inici. «Encara no feia un pam d'alçada, ja anava amb el pare». S'entreté en el record. Per

poc que s'hi esforcí, pot sentir el soroll de les carretes que transportaven saques de taps, la crepitació del rebuig dins el foc del perol, les màquines de ri-

bot que cruixien a la nau, el grinyol de les màquines de llescar, el xerric de les ganivetes que controlaven els dits dels llescadors mentre les barrines escopien taps; l'entrar i sortir continu dels obrers que treien coves plens per fer capnets. «Quan vaig passar a dirigir el negoci, vaig renovar totes les màquines». Beu un glop del trifàsic que li ha servit el cambrer. Aprofito per empassar-me un glop de te. Encara crema. S'ha dut la mà a la butxaca de l'abric: «T'he portat unes quantes mostres de taps». Me'ls miro minuciosament; mai no m'havia fixat com estaven fets. «La part de dalt és conglomerat, i a sota, s'hi enganxen

anelles de suro bo», aclareix. «Marquem amb foc la part que ha d'anar en contacte amb el vi o el cava; Sanitat ens hi obliga...». Observo com se li contreen els ulls: «Cada dia ens posen més traves». No sembla un home queixós; està acostumat al cerimonial del regateig, al risc de perdre diners quan fa la cubicació de les piles de suro. «Fa tres anys que tenim pèrdues. M'he plantejat tancar la fàbrica». S'ha acabat el trifàsic; esgaia un somriure, en un gest instintiu que s'esborra sobre el vidre, com el cartell que dona fe que un dia, a l'altra banda de la cafeteria on som, va existir el magatzem de suro.